

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 570

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 20 august 2007

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
604.	— Ordin al ministrului transporturilor pentru modificarea Ordinului ministrului transporturilor nr. 761/1999 privind desemnarea, pregătirea și atestarea profesională a persoanelor care conduc permanent și efectiv activități de transport rutier	2–4
640.	— Ordin al ministrului transporturilor pentru aprobarea Normelor privind pregătirea și atestarea profesională a conducătorilor auto care efectuează transport rutier de mărfuri periculoase	5–8
2.009/C.	— Ordin al ministrului justiției pentru modificarea și completarea Regulamentului privind concediile personalului de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor din Ministerul Justiției, aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 1.419/C/2005	9–10
2.017/C.	— Ordin al ministrului justiției pentru aprobarea Regulamentului privind desfășurarea activității comisiei de disciplină pentru cercetarea abaterilor disciplinare ale personalului de probațiune	10–12
	ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
	Hotărârea din 12 octombrie 2006 în Cauza Ruxanda Ionescu împotriva României	13–16

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

ORDIN

pentru modificarea Ordinului ministrului transporturilor nr. 761/1999 privind desemnarea, pregătirea și atestarea profesională a persoanelor care conduc permanent și efectiv activități de transport rutier

Având în vedere prevederile art. 18 alin. (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 102/2006, cu modificările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 5 alin. (3) lit. h) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 102/2006, cu modificările ulterioare, precum și ale art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 367/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor,

ministrul transporturilor emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului transporturilor nr. 761/1999 privind desemnarea, pregătirea și atestarea profesională a persoanelor care conduc permanent și efectiv activități de transport rutier, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 28 ianuarie 2000, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. În tot cuprinsul ordinului, sintagma „certificat de pregătire profesională” se înlocuiește cu sintagma „certificat de competență profesională”.

2. Alineatul (1) al articolului 4 va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — (1) Pentru înscrierea la examenul candidații trebuie să facă dovada absolvirii învățământului obligatoriu prevăzut de reglementările în vigoare și să fi absolvit un curs de specialitate organizat de un centru de pregătire și perfecționare a personalului din domeniul transporturilor rutiere, autorizat de Ministerul Transporturilor, sau să fie titulari ai unei diplome de absolvire a unei instituții de învățământ superior tehnic în specialitatea transporturi rutiere.”

3. Articolul 6 va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — (1) Certificatul de competență profesională este valabil pe o perioadă de 5 ani.

(2) Dacă în cursul ultimului an ce precede expirarea certificatului de competență profesională titularul a urmat un curs de perfecționare profesională, acestuia i se va elibera un nou certificat după promovarea examenului susținut în condițiile prevăzute la art. 5.”

4. Anexa nr. 1 se înlocuiește cu anexa la prezentul ordin.

Art. II. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentului ordin, certificatele de competență profesională eliberate persoanelor desemnate să conducă permanent și efectiv activități de transport rutier de către statele membre ale Uniunii Europene în conformitate cu prevederile Directivei Consiliului 96/26 CE din 29 aprilie 1996 privind accesul la ocupația de transportator rutier de marfă și transportator rutier de călători și recunoașterea reciprocă a diplomelor, certificatelor și altor forme de calificare, pentru a facilita acestor transportatori dreptul la libera stabilire pentru operațiuni de transport național și internațional, amendată prin Directiva 98/76 din 1 octombrie 1998, se consideră echivalente cu certificatul de competență profesională care face dovada pregătirii și atestării profesionale pentru calitatea de persoană desemnată să conducă permanent și efectiv activități de transport rutier, eliberat în conformitate cu prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Directiva generală infrastructură și transport rutier din cadrul Ministerului Transporturilor și Autoritatea Rutieră Română — A.R.R. vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. IV. — Prezentul ordin transpune prevederile art. 10 alin. (1) și (3) din Directiva Consiliului 96/26 CE din 29 aprilie 1996 privind accesul la ocupația de transportator rutier de marfă și transportator rutier de călători și recunoașterea reciprocă a diplomelor, certificatelor și altor forme de calificare, pentru a facilita acestor transportatori dreptul la libera stabilire pentru operațiuni de transport național și internațional, amendată prin Directiva 98/76 din 1 octombrie 1998.

Art. V. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul transporturilor,

Septimiu Buzașu,

secretar de stat

București, 9 iulie 2007.

Nr. 604.

Model de imprimat Format A4 hârtie groasă bej

UNIUNEA EUROPEANĂ

RO⁽¹⁾

Ministerul Transporturilor

CERTIFICAT
de competență profesională pentru transportul rutier național și internațional de persoane

Nr.

Noi⁽²⁾,, certificăm:

- a) că⁽³⁾,
născut(ă) în la data de,
a promovat examenul susținut în data de, organizat pentru obținerea
certificatului de competență profesională pentru transportul rutier național și internațional de persoane în conformitate cu
dispozițiile Ordinului ministrului transporturilor nr. 761/1999 privind desemnarea, pregătirea și atestarea profesională a
persoanelor care conduc permanent și efectiv activități de transport rutier, cu modificările ulterioare;
- b) că persoana menționată la lit. a) este abilitată să își pună în valoare competența sa profesională într-o întreprindere de
transport rutier de persoane:
- care efectuează transporturi naționale în statul membru care a eliberat certificatul;
 - care efectuează transporturi internaționale.

Prezentul certificat constituie dovada suficientă a competenței profesionale menționate la art. 10 alin. (1) din Directiva
Consiliului 96/26 CE din 29 aprilie 1996 privind accesul la ocupația de transportator rutier de marfă și transportator rutier
de călători și recunoașterea reciprocă a diplomelor, certificatelor și altor forme de calificare, pentru a facilita acestor
transportatori dreptul la libera stabilire pentru operațiuni de transport național și internațional, amendată prin Directiva 98/76
din 1 octombrie 1998

Eliberat la

Data

.....⁽⁴⁾

⁽¹⁾ (A) Austria, (B) Belgia, (BG) Bulgaria, (CY) Cipru, (CZ) Republica Cehă, (D) Germania, (DK) Danemarca, (E) Spania, (EST) Estonia, (F) Franța, (FIN) Finlanda, (GR) Grecia, (H) Ungaria, (I) Italia, (IRL) Irlanda, (L) Luxemburg, (LT) Lituania, (LV) Letonia, (MT) Malta, (NL) Olanda, (P) Portugalia, (PL) Polonia, (RO) România, (SE) Suedia, (SK) Slovacia, (SLO) Slovenia, (UK) Marea Britanie

⁽²⁾ Autoritatea sau organismul desemnat în prealabil în acest scop de către fiecare stat membru al Comunității Europene pentru a elibera prezentul certificat.

⁽³⁾ Numele și prenumele

⁽⁴⁾ Ștampila și semnătura autorității sau a organismului competent care eliberează certificatul.

Model de imprimat Format A4 hârtie groasă bej

UNIUNEA EUROPEANĂ

RO⁽¹⁾

Ministerul Transporturilor

CERTIFICAT
de competență profesională pentru transportul rutier național și internațional de marfă

Nr.

Noi⁽²⁾,, certificăm:

- a) că⁽³⁾,
născut(ă) în la data de,
a promovat examenul susținut în data de, organizat pentru obținerea
certificatului de competență profesională pentru transportul rutier național și internațional de marfă în conformitate cu
dispozițiile Ordinului ministrului transporturilor nr. 761/1999 privind desemnarea, pregătirea și atestarea profesională a
persoanelor care conduc permanent și efectiv activități de transport rutier, cu modificările ulterioare;
- b) că persoana menționată la lit. a) este abilitată să își pună în valoare competența sa profesională într-o întreprindere de
transport rutier de marfă:
— care efectuează transporturi naționale în statul membru care a eliberat certificatul;
— care efectuează transporturi internaționale.

Prezentul certificat constituie dovada suficientă a competenței profesionale menționate la art. 10 alin. (1) din Directiva
Consiliului 96/26 CE din 29 aprilie 1996 privind accesul la ocupația de transportator rutier de marfă și transportator rutier
de călători și recunoașterea reciprocă a diplomelor, certificatelor și altor forme de calificare pentru a facilita acestor
transportatori dreptul la libera stabilire pentru operațiuni de transport național și internațional, amendată prin Directiva 98/76
din 1 octombrie 1998

Eliberat la

Data

.....⁽⁴⁾

⁽¹⁾ (A) Austria, (B) Belgia, (BG) Bulgaria, (CY) Cipru, (CZ) Republica Cehă, (D) Germania, (DK) Danemarca, (E) Spania, (EST) Estonia, (F) Franța, (FIN) Finlanda, (GR) Grecia, (H) Ungaria, (I) Italia, (IRL) Irlanda, (L) Luxemburg, (LT) Lituania, (LV) Letonia, (MT) Malta, (NL) Olanda, (P) Portugalia, (PL) Polonia, (RO) România, (SE) Suedia, (SK) Slovacia, (SLO) Slovenia, (UK) Marea Britanie

⁽²⁾ Autoritatea sau organismul desemnat în prealabil în acest scop de către fiecare stat membru al Comunității Europene pentru a elibera prezentul certificat.

⁽³⁾ Numele și prenumele

⁽⁴⁾ Ștampila și semnătura autorității sau a organismului competent care eliberează certificatul.

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

ORDIN**pentru aprobarea Normelor privind pregătirea și atestarea profesională a conducătorilor auto care efectuează transport rutier de mărfuri periculoase**

În temeiul prevederilor art. 12 lit. f), g) și h) din Ordonanța Guvernului nr. 19/1997 privind transporturile, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 5 alin. (3) lit. g) și h) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 102/2006, ale articolului unic din Legea nr. 31/1994 pentru aderarea României la Acordul european referitor la transportul rutier internațional al mărfurilor periculoase (A.D.R.), încheiat la Geneva la 30 septembrie 1957, ale art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 48/1999 privind transportul rutier al mărfurilor periculoase, aprobată cu modificări prin Legea nr. 122/2002, ale art. 4 lit. r) din Regulamentul de organizare și funcționare a Autorității Rutiere Române — A.R.R., cu modificările și completările ulterioare, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 625/1998 privind organizarea și funcționarea Autorității Rutiere Române — A.R.R., cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 367/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor,

ministrul transporturilor emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Normele privind pregătire și atestarea profesională a conducătorilor auto care efectuează transport rutier de mărfuri periculoase, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția generală infrastructură și transport rutier din cadrul Ministerului Transporturilor și Autoritatea Rutieră Română — A.R.R. vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Pe data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului transporturilor nr. 82/1995 privind

eliberarea certificatelor de atestare profesională pentru șoferii care efectuează transporturi de produse clasificate periculoase în conformitate cu prevederile Acordului european referitor la transportul rutier internațional al mărfurilor periculoase (A.D.R.), publicat în Monitorul Oficial al României, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 137 din 5 iulie 1995.

Art. 4. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I și va intra în vigoare în 60 de zile de la data publicării.

p. Ministrul transporturilor,
Septimiu Buzașu,
secretar de stat

București, 19 iulie 2007.
Nr. 640.

ANEXĂ

NORME**privind pregătirea și atestarea profesională a conducătorilor auto care efectuează transport rutier de mărfuri periculoase****CAPITOLUL I****Prevederi generale referitoare la pregătirea conducătorilor auto**

Art. 1. — (1) Conducătorii vehiculelor care transportă mărfurile periculoase definite în anexele la Acordul european referitor la transportul rutier internațional al mărfurilor periculoase (A.D.R.), denumit în continuare *Acord*, trebuie să dețină un certificat A.D.R. eliberat de Ministerul Transporturilor prin Autoritatea Rutieră Română — A.R.R., care atestă că au participat la cursurile de pregătire și au promovat examenul specific privind cerințele speciale care trebuie îndeplinite la transportul rutier de mărfuri periculoase.

(2) Pregătirea conducătorilor vehiculelor care transportă mărfuri periculoase trebuie efectuată într-un centru de pregătire și perfecționare a personalului din domeniul transporturilor rutiere, autorizat în acest sens de către Ministerul Transporturilor, conform prevederilor legale în vigoare.

Art. 2. — (1) Conducătorii auto ai vehiculelor care transportă mărfuri periculoase trebuie să urmeze un curs de bază care are drept obiective principale:

a) informarea conducătorilor asupra riscurilor inerente transportului de mărfuri periculoase;

b) prezentarea noțiunilor de bază indispensabile pentru reducerea la minimum a riscului de producere a unui eveniment;

c) în caz de incident sau accident să fie capabili să ia măsurile necesare pentru propria lor siguranță, pentru siguranța publicului, pentru protecția mediului, precum și pentru a limita efectele evenimentului.

(2) Cursul de bază se compune dintr-o parte teoretică și exerciții practice, tematica acesteia fiind cea prevăzută la art. 10 alin. (2).

Art. 3. — Conducătorii auto ai vehiculelor care transportă mărfuri periculoase în cisterne fixe sau demontabile, cu o capacitate mai mare de 1 m³, conducătorii de vehicule-baterie cu o capacitate totală mai mare de 1 m³ și conducătorii vehiculelor care transportă mărfuri periculoase în containere-cisternă, cisterne mobile sau CGEM (containere de gaze cu elemente multiple) cu o capacitate individuală mai mare de 3 m³ pe o unitate de transport trebuie să urmeze, în plus față de cursul de bază, un curs de specializare pentru transportul în cisterne, tematica acestuia fiind cea prevăzută la art. 10 alin. (3).

Art. 4. — (1) Conducătorii auto ai vehiculelor care transportă mărfuri sau obiecte din clasa 1 ori mărfuri radioactive aparținând clasei 7 trebuie să urmeze, în plus față de cursul de bază, un

curs de specializare, tematica acestuia fiind cea prevăzută la art. 10 alin. (4), respectiv alin. (5).

(2) Clasele 1 și 7 sunt cele definite în partea a 2-a din anexa A la Acord.

Art. 5. — Certificatul A.D.R. este valabil 5 ani, iar perioada de valabilitate a acestuia se prelungește automat pentru o nouă perioadă de 5 ani, dacă titularul a urmat în al cincilea an de valabilitate cursurile recapitulative prevăzute la art. 12 și a promovat examenele prevăzute la art. 17–20, după caz.

Art. 6. — Cursurile de bază inițiale sau recapitulative și cursurile de specializare inițiale ori recapitulative prevăzute la art. 3 și 4 pot avea loc sub formă de cursuri polivalente, realizate integral, cu aceeași ocazie și de către același centru de pregătire și perfecționare a personalului din domeniul transporturilor rutiere.

Art. 7. — Orice certificat A.D.R., eliberat conform prevederilor cap. 8.2 din anexa B la Acord de către autoritatea competentă a unei părți contractante la acest acord sau de orice organism recunoscut de această autoritate, va fi recunoscut ca valabil pe teritoriul României pe toată durata sa de valabilitate.

Art. 8. — Certificatul A.D.R. emis în condițiile precizate în secțiunea a 6-a din cap. II al prezentelor norme va fi redactat în limba română și în una dintre limbile engleză, franceză sau germană.

CAPITOLUL II

Prevederi speciale referitoare la pregătirea conducătorilor auto

Art. 9. — (1) Pregătirea în cadrul centrelor trebuie să fie orientată spre necesitățile practice ale activității conducătorilor auto. Programa de pregătire trebuie stabilită în conformitate cu prevederile Acordului, pe baza subiectelor menționate la art. 10 alin. (2)–(5). Cursurile de pregătire inițială și recapitulative trebuie să includă, de asemenea, exercițiile practice individuale prevăzute la art. 11 alin. (5).

(2) Centrele de pregătire și perfecționare a personalului din domeniul transporturilor rutiere trebuie să se asigure că personalul didactic cunoaște bine și expune la cursuri cele mai recente aspecte care rezultă din reglementările în domeniu, aceasta fiind o condiție de menținere a autorizării.

(3) Pentru a se înscrie la cursurile de pregătire inițiale sau recapitulative, candidații trebuie să dețină permis de conducere valabil, eliberat sau recunoscut de autoritatea competentă din România, pentru cel puțin una dintre categoriile de vehicule: B, C1, C, Tr., BE, C1E, CE.

SECȚIUNEA 1

Structura programei de pregătirii

Art. 10. — (1) Cursurile de pregătire inițială și recapitulative se prezintă sub forma unor cursuri de bază și, dacă este necesar, de specializare.

(2) Cursurile de bază trebuie să acopere cel puțin următoarele subiecte:

- prescripții generale aplicabile transportului de mărfuri periculoase;
- principalele tipuri de riscuri;
- informare referitoare la protecția mediului prin controlul transferului de deșeuri;
- măsuri de prevenire și de siguranță adecvate pentru diferitele tipuri de riscuri;
- comportamentul după un accident (primul ajutor, siguranța circulației, cunoștințe de bază referitoare la utilizarea echipamentelor de protecție etc.);
- marcarea, etichetarea, placardarea și semnalizarea cu panouri de culoare portocalie;
- ce trebuie să facă un conducător de vehicul și ce nu trebuie să facă în timpul transportului de mărfuri periculoase;
- scopul și modul de funcționare ale echipamentului tehnic al vehiculelor;

i) interdicții de încărcare în comun pe un același vehicul sau container;

j) precauții ce trebuie luate în timpul încărcării și descărcării mărfurilor periculoase;

k) informații generale referitoare la responsabilitatea civilă;

l) informații asupra operațiunilor de transport multimodal;

m) manipularea și depozitarea în vehicul a coletelor;

n) instrucțiuni privind comportamentul în tuneluri (prevenire și siguranță, măsuri de luat în caz de incendiu sau în alte situații de urgență etc.);

o) efectuarea transportului de mărfuri periculoase — responsabilitățile expeditorului, transportatorului și destinatarului.

(3) Cursurile de specializare pentru transportul în cisterne trebuie să acopere cel puțin următoarele subiecte:

a) comportamentul în mers al vehiculelor, inclusiv deplasările încărcăturii;

b) cerințe speciale pentru vehicule;

c) cunoașterea generală teoretică a diferitelor sisteme de încărcare și de golire;

d) dispoziții suplimentare specifice referitoare la utilizarea vehiculelor (certIFICATE de agreare, marcaje de omologare și verificare, semnalizare cu etichete și panouri de culoare portocalie etc.).

(4) Cursul de specializare pentru transportul de mărfuri și obiecte aparținând clasei 1 trebuie să acopere cel puțin următoarele subiecte:

a) riscurile specifice mărfurilor și obiectelor explozive și pirotehnice;

b) prescripții speciale referitoare la încărcarea în comun a mărfurilor și obiectelor aparținând clasei 1.

(5) Cursul de specializare pentru transportul de mărfuri radioactive aparținând clasei 7 trebuie să acopere cel puțin următoarele subiecte:

a) riscurile specifice pentru radiațiile ionizante;

b) prescripții speciale referitoare la ambalarea, manipularea, încărcarea în comun și ancorarea mărfurilor radioactive;

c) măsuri speciale ce trebuie luate în cazul unui accident care implică mărfuri radioactive.

SECȚIUNEA a 2-a

Programul de pregătire inițială

Art. 11. — (1) Durata minimă a părții teoretice a cursurilor inițiale sau a părților componente ale cursurilor polivalente trebuie să se împartă după cum urmează:

a) curs de bază — 18 unități didactice;

b) curs de specializare pentru transportul în cisterne — 12 unități didactice;

c) curs de specializare pentru transportul de mărfuri și obiecte aparținând clasei 1 — 8 unități didactice;

d) curs de specializare pentru transportul de mărfuri radioactive aparținând clasei 7 — 8 unități didactice.

(2) Durata totală a cursului polivalent se compune din durata cursului de bază la care se adaugă duratele cursurilor de specializare pentru care cursanții intenționează să se pregătească.

(3) Unitățile didactice durează 45 de minute.

(4) Fiecare zi de pregătire nu poate să cuprindă mai mult de 8 unități didactice.

(5) Exercițiile practice individuale vor fi corelate cu pregătirea teoretică și trebuie să se refere cel puțin la acordarea primului ajutor, lupta împotriva incendiilor și dispozițiile ce trebuie luate în caz de incident sau accident.

SECȚIUNEA a 3-a

Cursurile recapitulative

Art. 12. — (1) Cursurile recapitulative prevăzute la art. 5 au drept scop actualizarea cunoștințelor conducătorilor auto;

acestea trebuie să se refere la noutățile tehnice, juridice sau la cele privind mărfurile periculoase.

(2) Cursurile recapitulative trebuie încheiate înaintea termenului limită al perioadei prevăzute la art. 5.

(3) Duratele cursurilor recapitulative, inclusiv exercițiile practice individuale, vor avea duratele reduse la jumătate față de duratele prezentate la art. 11 alin. (1).

(4) Fiecare zi de pregătire nu poate să cuprindă mai mult de 8 unități didactice.

SECȚIUNEA a 4-a

Autorizarea pregătirii

Art. 13. — Autorizarea pentru desfășurarea cursurilor de pregătire a conducătorilor auto care transportă mărfuri periculoase este acordată de Ministerul Transporturilor, prin Direcția generală infrastructură și transport rutier, conform reglementărilor în vigoare privind autorizarea centrelor de pregătire și perfecționare a personalului din domeniul transporturilor rutiere.

Art. 14. — (1) Autorizația este valabilă pentru desfășurarea cursurilor de bază, inițiale și recapitulative, precum și a cursurilor de specializare, inițiale și recapitulative, pentru transportul în cisterne și pentru transportul de mărfuri și obiecte aparținând clasei 1.

(2) Autorizarea pentru desfășurarea cursurilor de specializare, inițiale și recapitulative, pentru transportul de mărfuri radioactive aparținând clasei 7 se acordă în condițiile prezentării avizului de curs eliberat de Comisia Națională pentru Controlul Activităților Nucleare.

(3) Orice modificări aduse cursurilor pentru care un centru de pregătire este autorizat necesită aprobarea acestora de către Direcția generală infrastructură și transport rutier, în special dacă este vorba despre modificări ale programei de pregătire sau ale datelor și locurilor de desfășurare a cursurilor.

SECȚIUNEA a 5-a

Examinarea

Art. 15. — (1) Pentru desfășurarea fiecărui examen se va întruni o comisie de examinare formată din:

a) 2 membri reprezentanți ai Autorității Rutiere Române — A.R.R.;

b) un membru reprezentant al Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare, în cazul în care candidații susțin examen și pentru transportul de mărfuri radioactive aparținând clasei 7;

c) Direcția generală infrastructură și transport rutier poate desemna suplimentar, prin decizie a directorului general, un reprezentant care să facă parte din comisia de examinare.

(2) Cel puțin unul dintre membrii comisiei de examinare trebuie să fie titularul unui atestat de lector pentru transportul rutier al mărfurilor periculoase, eliberat conform reglementărilor în vigoare.

Art. 16. — (1) Susținerea examenului are loc în cel mult 60 de zile calendaristice de la încheierea pregătirii teoretice și practice. Candidații care nu au promovat examenul în intervalul menționat trebuie să urmeze un nou curs.

(2) Pentru fiecare examen, Autoritatea Rutieră Română — A.R.R. va pregăti chestionare cu întrebări selecționate din baza de date cu întrebări, avizată de Direcția generală infrastructură și transport rutier. Candidații nu trebuie să cunoască înaintea examinării întrebările care au fost selecționate pentru examenul respectiv.

(3) Întrebările din chestionare vor fi tip grilă cu 4 variante posibile de răspuns, dintre care una singură corectă.

(4) În timpul examinării, candidatul trebuie să demonstreze că posedă cunoștințele, discernământul și aptitudinile necesare exercitării profesiei de conducător de vehicul pentru transportul de mărfuri periculoase, astfel cum este prevăzut în cursurile de bază și de specializare.

(5) Rezultatul examinării se comunică candidaților în cel mult 3 zile lucrătoare de la data susținerii examenului, iar eventualele contestații se depun în termen de două zile lucrătoare de la comunicare la sediul organismului examinator. Candidații respinși pot susține o singură dată un nou examen la data și în locul comunicate de comisia de examinare. Candidații respinși pentru a doua oară se pot prezenta la următoarea examinare numai după ce au urmat un nou curs.

Art. 17. — (1) Examenul pentru cursul de bază, inițial sau recapitulativ, se compune dintr-un chestionar cu 30 de întrebări referitoare la subiectele rezumate la art. 10 alin (2).

(2) Pentru a promova examenul pentru cursul de bază, candidații trebuie să răspundă corect la 70% din întrebările chestionarului menționat la alin. (1).

(3) Timpul aferent acestei probe este de 45 de minute.

Art. 18. — (1) Examenul pentru cursul de specializare, inițial sau recapitulativ, pentru transportul în cisterne se compune dintr-un chestionar cu 20 de întrebări referitoare la subiectele rezumate la art. 10 alin (3).

(2) Pentru a promova examenul pentru cursul de specializare pentru transportul în cisterne, candidații trebuie să răspundă corect la 70% din întrebările chestionarului menționat la alin. (1).

(3) Timpul aferent acestei probe este de 30 de minute

(4) Se pot prezenta la examenul menționat la alin. (1) numai candidații care au promovat examenul pentru cursul de bază.

Art. 19. — (1) Examenul pentru cursul de specializare, inițial sau recapitulativ, pentru transportul de mărfuri și obiecte aparținând clasei 1 se compune dintr-un chestionar cu 20 de întrebări referitoare la subiectele rezumate la art. 10 alin. (4).

(2) Pentru a promova examenul pentru cursul de specializare pentru transportul de mărfuri și obiecte aparținând clasei 1, candidații trebuie să răspundă corect la 70% din întrebările chestionarului menționat la alin. (1).

(3) Timpul aferent acestei probe este de 30 de minute.

(4) Se pot prezenta la examenul menționat la alin. (1) numai candidații care au promovat examenul pentru cursul de bază.

Art. 20. — (1) Examenul pentru cursul de specializare, inițial sau recapitulativ, pentru transportul de mărfuri radioactive aparținând clasei 7 se compune dintr-un chestionar cu 20 de întrebări referitoare la subiectele rezumate la art. 10 alin. (5).

(2) Pentru a promova examenul pentru cursul de specializare pentru transportul de mărfuri radioactive aparținând clasei 7, candidații trebuie să răspundă corect la 70% din întrebările chestionarului menționat la alin. (1).

(3) Timpul aferent acestei probe este de 30 de minute.

(4) Se pot prezenta la examenul menționat la alin. (1) numai candidații care au promovat examenul pentru cursul de bază.

SECȚIUNEA a 6-a

Certificatul de pregătire a conducătorului

Art. 21. — (1) Autoritatea Rutieră Română — A.R.R. are următoarele atribuții:

a) eliberarea certificatului A.D.R. candidaților promovați la examen;

b) păstrarea evidențelor privind cursurile de pregătire, a rezultatelor la examene și a certificatelor A.D.R. eliberate.

(2) Evidența cursurilor de pregătire cuprinde documentele privind perioadele și locațiile de desfășurare a cursurilor teoretice și a pregătirii practice, denumirile centrelor și numele lectorilor care au predat cursurile, precum și listele cu participanții la cursuri și datele de identificare ale acestora.

(3) Evidența certificatelor A.D.R. va fi ținută conform prevederilor paragrafului 1.10.1.6 din anexa A la Acord, atât în formă scrisă, cât și în formă electronică.

Art. 22. — (1) Certificatul A.D.R. se eliberează:

a) candidaților care au promovat examenul pentru cursul de bază inițial și, după caz, unul sau mai multe examene pentru cursurile de specializare;

b) candidaților pe ale căror certificate A.D.R. nu mai este spațiu pentru menționarea prelungirii sau extinderii valabilității acestora;

c) candidaților ale căror certificate au fost declarate pierdute, furate sau deteriorate;

d) în cazul în care candidații promovează examenul pentru cursul de bază recapitulativ, dar nu promovează toate examenele pentru cursurile de specializare recapitulative pentru care a fost valabil certificatul inițial.

(2) Valabilitatea certificatului A.D.R. se prelungește conform art. 5, în cazul în care candidații promovează examenele pentru

cursul de bază recapitulativ și pentru toate cursurile de specializare recapitulative pentru care certificatul este valabil la momentul prelungirii.

(3) Valabilitatea certificatelor A.D.R. se extinde, fără a influența termenul de valabilitate, în cazul în care deținătorii promovează examenul pentru unul sau mai multe cursuri de specializare inițiale.

Art. 23. — Modelul certificatului A.D.R. este prezentat în anexa care face parte din prezentele norme.

Art. 24. — Certificatele A.D.R. eliberate până la data intrării în vigoare a prezentelor norme rămân valabile până la expirare.

ANEXĂ

FAȚA

Rezervat pentru adnotări
privind reglementările naționale

Aux fins de la réglementation
nationale seulement

CERTIFICAT ADR
DE FORMARE A CONDUCĂTORILOR DE
AUTOVEHICULE CARE TRANSPORTĂ MĂRFURI
PERICULOASE

ADR-CERTIFICAT DE FORMATION
POUR LES CONDUCTEURS DES VEHICULES
TRANSPORTANT DES MARCHANDISES DANGEREUSES

În cisterne¹ Alte decât cisterne¹
En citernes Autres que citernes

Certificat nr. _____

Indicativul stăului
Signe distinctif de l'Etat **RO**
Delivrant le certificat

Valabil pentru clasa sau clasele^{1,2}
Valable pour la ou les classes

În cisterne Alte decât cisterne
En citernes Autres que citernes

1	1
2	2
3	3
4.1 4.2 4.3	4.1 4.2 4.3
5.1 5.2	5.1 5.2
6.1 6.2	6.1 6.2
7	7
8	8
9	9

Valabil până la data³ _____
Jusqu'à la date

VERSO

Nume _____
Nom _____
Prenume _____
Prenom(s) _____
Data nașterii _____
Date de naissance _____
Naționalitate _____
Nationalité _____

Semnătura titularului
Signature de titulaire

Eliberat de către
Delivre par

Data _____
Date _____
Semnătura⁴ _____
Signature _____

Prelungit până la _____
Renouvele jusqu'à _____
De _____
Par

Data _____
Date _____
Semnătura⁴ _____
Signature _____

EXTINDEREA VALABILITĂȚII LA CLASA/CLASELE⁵
VALIDITE ETENDUE A LA CLASSE OU AUX CLASSES

În cisterne
En citernes

1	
2	
3	
4.1 4.2 4.3	Data _____
5.1 5.2	Date _____
6.1 6.2	
7	Semnătura
8	Signature
9	

L.S.
Timbre

Alte decât cisterne
Autres que citernes

1	
2	
3	
4.1 4.2 4.3	Data _____
5.1 5.2	Date _____
6.1 6.2	
7	Semnătura
8	Signature
9	

L.S.
Timbre

(1) Se va tăia mențiunea neaplicabilă.

(2) Pentru extinderea valabilității la alte clase vezi pagina 3.

(3) Pentru reînnoire vezi pagina 2.

(4) Și/sau ștampila autorității care a eliberat certificatul.

(5) Se va tăia mențiunea neaplicabilă.

MINISTERUL JUSTIȚIEI

ORDIN**pentru modificarea și completarea Regulamentului privind concediile personalului de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor din Ministerul Justiției, aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 1.419/C/2005**

Având în vedere dispozițiile Regulamentului privind concediile personalului de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor din Ministerul Justiției, aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 1.419/C/2005, cu modificările și completările ulterioare, ținând seama de dispozițiile Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 7/2007, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007,

în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 83/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul justiției emite următorul ordin:

Art. I. — Regulamentul privind concediile personalului de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor din Ministerul Justiției, aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 1.419/C/2005, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.025 din 18 noiembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 6 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — (1) Pentru perioada concediului de odihnă, personalul de specialitate juridică beneficiază de o indemnizație de concediu, care nu poate fi mai mică decât valoarea totală a drepturilor salariale convenite pentru perioada respectivă, și de o primă de concediu egală cu indemnizația de încadrare brută lunară din luna anterioară plecării în concediu, proporțional cu activitatea prestată într-un an calendaristic.

(2) Indemnizația de concediu de odihnă reprezintă media zilnică a indemnizației de încadrare brute lunare, a majorării indemnizației de încadrare brute lunare, precum și a indemnizațiilor și sporurilor cu caracter permanent, luate împreună, corespunzătoare lunii calendaristice în care se efectuează concediul de odihnă, multiplicată cu numărul zilelor de concediu. În cazul în care concediul de odihnă se efectuează în cursul a două luni consecutive, media zilnică se calculează distinct pentru fiecare lună.

(3) Media zilnică a veniturilor prevăzute la alin. (2) se stabilește în raport cu numărul zilelor lucrătoare din fiecare lună în care se efectuează concediul de odihnă.

(4) Indemnizația de concediu de odihnă și prima de concediu se plătesc cumulativ, la cerere, cu cel mult 5 zile înainte de data plecării în concediu. În cazul în care concediul de odihnă se efectuează fracționat, prima de concediu și indemnizația de concediu se acordă o singură dată.”

2. Articolul 15 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 15. — (1) Personalul de specialitate juridică are dreptul, la cerere, la concedii plătite pentru formare profesională, în următoarele situații:

a) participarea la cursuri sau la alte forme de specializare, organizate în țară ori în străinătate;

b) pregătirea și susținerea examenului de capacitate, a examenului de doctorat și a examenului de promovare în funcții de execuție.

(2) Durata concediilor prevăzute la alin. (1) lit. a) se aprobă de către conducerea instituției, în funcție de durata cursurilor ori

a specializărilor efectuate, fără a putea depăși 10 zile lucrătoare într-un an calendaristic.

(3) Pentru pregătirea și susținerea examenului de capacitate, personalul de specialitate juridică are dreptul la un concediu plătit de 30 de zile calendaristice într-un an.

(4) Pentru participarea la concursul de admitere la doctorat, pentru susținerea proiectului de cercetare științifică la încheierea programului de pregătire universitară avansată și pentru elaborarea și susținerea tezei de doctorat, precum și pentru susținerea examenului de promovare în funcții de execuție, personalul de specialitate juridică are dreptul la un concediu plătit ce nu poate depăși 10 zile lucrătoare pentru fiecare examen, într-un an calendaristic.

(5) Concediile acordate potrivit alin. (1), inclusiv concediul pentru formare profesională cu plată, nu afectează vechimea în funcția de personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor.”

3. După alineatul (3) al articolului 17 se introduc două noi alineate, alineatele (4) și (5), cu următorul cuprins:

„(4) Concediul pentru formare profesională fără plată, care nu se acordă la inițiativa instituției sau cu privire la care aceasta nu și-a exprimat acordul în scris, referitor la relevanța studiilor efectuate pentru funcția exercitată, se consideră concediu pentru rezolvarea unor situații personale.

(5) Perioada concediului pentru formare profesională fără plată, care se acordă la inițiativa instituției sau cu privire la care aceasta și-a exprimat acordul în scris, referitor la relevanța studiilor efectuate pentru funcția exercitată, constituie vechime în funcția de personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor.”

4. Alineatul (1) al articolului 18 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 18. — (1) Personalul de specialitate juridică are dreptul la concedii fără plată pentru rezolvarea unor situații personale deosebite. Durata însumată a acestor concedii nu poate depăși 90 de zile lucrătoare într-un an calendaristic.”

5. La articolul 18 alineatul (3), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) îngrijirea copilului bolnav în vârstă de până la 7 ani, pe perioada indicată în certificatul medical;”

6. Articolul 19 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 19. — (1) În perioada concediilor fără plată persoanele respective își păstrează calitatea de personal de specialitate juridică.

(2) Durata concediilor fără plată prevăzute la art. 18 nu constituie vechime în magistratură și nici vechime în funcția de personal de specialitate juridică.

(3) Perioada concediilor fără plată pentru rezolvarea unor situații personale deosebite nu constituie vechime în magistratură și vechime în funcția de personal de specialitate juridică.”

7. Alineatul (2) al articolului 21 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Perioada concediului prevăzut la alin. (1) constituie vechime în muncă, în magistratură și în funcția de personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor.”

8. Articolul 22 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 22. — (1) Personalul de specialitate juridică are dreptul la concedii plătite de 5 zile lucrătoare și care nu se includ în durata concediului de odihnă, în cazul următoarelor evenimente familiale:

a) căsătorie — 5 zile;

b) nașterea sau căsătoria unui copil — 5 zile;

c) decesul soțului sau soției ori al unei rude până la gradul al II-lea inclusiv — 5 zile.

(2) Concediile plătite prevăzute la alin. (1) se acordă, la cerere, de conducerea instituției.

(3) Pentru efectuarea controlului medical anual, personalul de specialitate juridică are dreptul la un concediu plătit de o zi lucrătoare, la cerere.”

9. Alineatul (1) al articolului 24 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 24. — (1) Efectuarea concediului de odihnă de către personalul de specialitate juridică cu funcții de execuție, precum și de către directorii adjuncți, șefii de servicii, șefii de birouri — personal de specialitate juridică, din cadrul direcțiilor din Ministerul Justiției, se aprobă de directorul direcției în care aceste persoane își desfășoară activitatea.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. III. — Direcția resurse umane și relația cu Consiliul Superior al Magistraturii și Direcția financiar-administrativ vor duce la îndeplinire dispozițiile prezentului ordin.

Ministrul justiției,
Tudor-Alexandru Chiuariu

București, 2 august 2007.
Nr. 2.009/C.

MINISTERUL JUSTIȚIEI

ORDIN**pentru aprobarea Regulamentului privind desfășurarea activității comisiei de disciplină pentru cercetarea abaterilor disciplinare ale personalului de probațiune**

Având în vedere dispozițiile art. 72—77 din Legea nr. 123/2006 privind statutul personalului din serviciile de probațiune, în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 83/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul justiției emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul privind desfășurarea activității comisiei de disciplină pentru cercetarea abaterilor disciplinare ale personalului de probațiune, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Regulamentul privind desfășurarea activității comisiei de disciplină pentru cercetarea abaterilor disciplinare

ale personalului de probațiune intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — Direcția pentru resurse umane și relații cu Consiliul Superior al Magistraturii, Direcția de probațiune și șefii serviciilor de probațiune vor duce la îndeplinire dispozițiile prezentului ordin.

Ministrul justiției,
Tudor-Alexandru Chiuariu

București, 3 august 2007.
Nr. 2.017/C.

ANEXĂ

R E G U L A M E N T**privind desfășurarea activității comisiei de disciplină pentru cercetarea abaterilor disciplinare ale personalului de probațiune****CAPITOLUL I
Dispoziții generale**

Art. 1. — (1) Personalul din serviciile de probațiune răspunde disciplinar în cazul săvârșirii unor abateri de la îndatoririle de serviciu, precum și în cazul manifestării unui comportament care dăunează interesului serviciului și prestigiului justiției.

(2) Abaterea disciplinară constă într-o acțiune sau inacțiune în legătură cu munca, săvârșită cu vinovăție, prin care normele legale, regulamentul intern, codul deontologic sau dispozițiile

legale date de conducătorii ierarhici sunt încălcate de consilierul de probațiune, șeful serviciului sau de inspectorul de probațiune.

Art. 2. — Sunt abateri disciplinare faptele prevăzute la art. 73 din Legea nr. 123/2006 privind statutul personalului din serviciile de probațiune, denumită în continuare *Lege*.

Art. 3. — Sancțiunile disciplinare aplicabile personalului din serviciile de probațiune sunt prevăzute la art. 74 alin. (1) din *Lege*.

Art. 4. — (1) Sancțiunea disciplinară prevăzută la art. 74 alin. (1) lit. a) din *Lege* se poate aplica direct, prin decizie, de

către șeful serviciului, pentru consilierii de probațiune, sau de către directorul direcției de specialitate, pentru șefii de servicii și inspectorii de probațiune.

(2) Sancțiunile disciplinare prevăzute la art. 74 alin. (1) lit. b)–e) din Lege se aplică de ministrul justiției, la propunerea comisiei de disciplină.

(3) Pentru aceeași abatere disciplinară se poate aplica o singură sancțiune.

CAPITOLUL II

Constituirea și atribuțiile comisiei de disciplină

Art. 5. — (1) Comisia de disciplină se constituie, prin ordin al ministrului justiției, din reprezentanți ai Direcției de probațiune din cadrul Ministerului Justiției, în termen de cel mult 14 zile de la data înregistrării sesizării la această direcție.

(2) Dacă procedura cercetării disciplinare se desfășoară față de un inspector de probațiune, din comisia de disciplină va face parte și un reprezentant al Direcției resurse umane și relația cu Consiliul Superior al Magistraturii din cadrul Ministerului Justiției.

(3) Comisia de disciplină se dizolvă la data clasării cauzei sau la data comunicării deciziei șefului serviciului de probațiune, directorului Direcției de probațiune sau, după caz, a ordinului ministrului justiției cu privire la soluționarea cauzei.

Art. 6. — (1) Comisia de disciplină va fi alcătuită din 3 membri numiți de ministrul justiției, la propunerea directorului Direcției de probațiune, după cum urmează:

a) 2 membri — inspectori de probațiune;

b) un membru — personal de specialitate juridică asimilat, potrivit legii, judecătorilor și procurorilor.

(2) Din comisia de disciplină mai face parte un număr egal de membri supleanți, numiți după aceleași reguli ca și membrii comisiei de disciplină.

(3) Președintele comisiei de disciplină este ales prin vot secret, cu majoritate simplă, din rândul membrilor comisiei.

Art. 7. — (1) Comisia de disciplină are un secretar titular și un secretar supleant, numiți din rândul personalului Direcției de probațiune, prin ordinul de constituire a comisiei de disciplină.

(2) Secretarul titular și supleantul acestuia nu sunt membri ai comisiei de disciplină.

Art. 8. — Nu poate fi membră în comisia de disciplină persoana care se află în una dintre următoarele situații de incompatibilitate:

a) este soț, rudă sau afin până la gradul al IV-lea inclusiv cu persoana cercetată disciplinar;

b) a fost sancționată disciplinar în ultimii 3 ani.

Art. 9. — Comisia de disciplină are următoarele atribuții principale:

a) cercetează abaterile disciplinare pentru care a fost sesizată;

b) întocmește rapoarte cu privire la fiecare cauză pentru care a fost sesizată, pe care le înaintează ministrului justiției;

c) propune aplicarea uneia dintre sancțiunile disciplinare.

Art. 10. — Președintele comisiei de disciplină constituite pentru personalul din serviciile de probațiune are ca atribuții principale:

a) stabilește locul, data și ora când au loc ședințele comisiei de disciplină;

b) conduce ședințele comisiei de disciplină;

c) coordonează activitatea comisiei de disciplină și a secretarului acesteia.

Art. 11. — Atribuțiile principale ale secretarului comisiei de disciplină sunt următoarele:

a) înregistrează și ține evidența tuturor sesizărilor înaintate comisiei de disciplină;

b) efectuează lucrările necesare desfășurării cercetării disciplinare și a acțiunii în fața comisiei de disciplină;

c) convoacă membrii comisiei de disciplină, persoana cu a cărei faptă a fost sesizată comisia, persoana care a formulat sesizarea și persoanele a căror audiere este necesară în soluționarea cauzei;

d) redactează și semnează alături de membrii comisiei de disciplină și de președintele acesteia procesul-verbal al ședințelor comisiei de disciplină și decizia motivată și le înaintează șefului serviciului, directorului Direcției de probațiune sau ministrului justiției, după caz.

Art. 12. — Activitatea comisiei de disciplină are la bază următoarele principii:

a) prezumția de nevinovăție, conform căruia se prezumă că persoana supusă cercetării este nevinovată atât timp cât vinovăția sa nu a fost dovedită;

b) garantarea dreptului la apărare, conform căruia se recunoaște dreptul persoanei împotriva căreia a fost îndreptată sesizarea de a fi audiată, de a prezenta dovezi în apărarea sa și de a fi asistată de un apărător ori de a fi reprezentată;

c) celeritatea procedurii, care presupune obligația comisiei de disciplină de a proceda fără întârziere la soluționarea cauzei, cu respectarea drepturilor persoanelor implicate și a regulilor prevăzute de prezentul regulament;

d) contradictorialitatea, care presupune asigurarea posibilității persoanelor aflate pe poziții divergente de a se exprima cu privire la orice act sau fapt care are legătură cu abaterea disciplinară pentru care a fost sesizată comisia de disciplină;

e) proporționalitatea, conform căruia trebuie respectat un raport corect între gravitatea abaterii disciplinare, circumstanțele săvârșirii acesteia și sancțiunea disciplinară propusă a fi aplicată;

f) legalitatea sancțiunii, conform căruia comisia de disciplină nu poate propune decât sancțiunile disciplinare prevăzute de lege;

g) unicitatea sancțiunii, conform căruia pentru o abatere disciplinară nu se poate aplica decât o singură sancțiune disciplinară.

Art. 13. — (1) Comisia de disciplină se constituie la sesizarea:

a) ministrului justiției;

b) secretarului de stat coordonator, secretarului general sau secretarului general adjunct;

c) directorului Direcției de probațiune;

d) șefului serviciului de probațiune în care își desfășoară activitatea persoana a cărei faptă este sesizată;

e) oricărei persoane care se consideră vătămată prin fapta personalului de probațiune.

(2) Sesizarea trebuie să cuprindă:

a) numele, prenumele, domiciliul și, după caz, locul de muncă și funcția deținută de persoana care a formulat sesizarea;

b) numele, prenumele și, dacă este posibil, serviciul în care își desfășoară activitatea persoana a cărei faptă este sesizată;

c) descrierea faptei care constituie obiectul sesizării;

d) arătarea dovezilor pe care se sprijină sesizarea;

e) data și semnătura celui ce formulează sesizarea.

(3) Sesizarea se formulează în scris și este însoțită, atunci când este posibil, de înscrisurile care o susțin.

(4) În situația când sesizarea nu este însoțită de elementele prevăzute la alin. (2) lit. a), c) și e), președintele comisiei de disciplină sau unul dintre membrii acesteia, delegați de acesta, va pune în vedere persoanei care a formulat sesizarea să realizeze completările necesare.

(5) Dacă persoana care a formulat sesizarea nu realizează completările solicitate de comisia de disciplină potrivit alin. (4), sesizarea va fi clasată.

CAPITOLUL III Cercetarea prealabilă

Art. 14. — (1) Ședințele comisiei de disciplină sunt publice, cu excepția cazurilor în care:

- a) persoana cercetată solicită motivat ca acestea să nu fie publice;
- b) președintele comisiei de disciplină hotărăște, pentru motive întemeiate, ca acestea să nu fie publice.

Art. 15. — (1) Pentru aplicarea unei sancțiuni disciplinare sunt obligatorii efectuarea cercetării prealabile și audierea persoanei.

(2) Cercetarea prealabilă va fi efectuată de către comisia de disciplină în termen de cel mult 30 de zile de la data constituirii comisiei de disciplină.

Art. 16. — (1) Persoana supusă cercetării disciplinare prealabile va fi convocată în scris în vederea audierii, precizându-se obiectul, data, ora și locul întrevederii.

(2) Citarea se face prin scrisoare recomandată, prin înștiințare scrisă de luare la cunoștință prin semnătură, prin fax sau prin orice mijloc de comunicare ce permite confirmarea primirii citației.

(3) Citarea și audierea persoanei cercetate și verificarea apărărilor acesteia sunt obligatorii. Persoanei a cărei faptă constituie obiectul sesizării i se comunică o copie de pe sesizarea îndreptată împotriva sa, sub sancțiunea nulității raportului întocmit de comisia de disciplină la terminarea cercetării prealabile.

(4) Poate fi citată și persoana care a înaintat sesizarea comisiei de disciplină sau orice altă persoană ale cărei declarații pot ajuta la soluționarea cauzei. Decizia citării acestor persoane aparține comisiei de disciplină.

(5) Persoana cercetată are dreptul să ia cunoștință de toate actele dosarului și poate solicita administrarea de probe în apărare. Se pot administra probe și după faza cercetării prealabile.

(6) Refuzul persoanei cercetate de a se prezenta la cercetări sau de a face declarații se consemnează într-un proces-verbal și nu împiedică finalizarea cercetării prealabile.

Art. 17. — (1) Lucrările comisiei de disciplină se consemnează într-un proces-verbal ce va fi semnat de toți membrii acesteia, în care se consemnează dacă persoana cercetată a fost prezentă.

(2) În cadrul cercetării prealabile se vor stabili faptele și urmările acestora, împrejurările în care au fost săvârșite, precum și orice date concludente ce pot fi avute în vedere pentru încadrarea faptei ca abatere disciplinară și pentru aprecierea vinovăției sau nevinovăției persoanei cercetate.

(3) Audierea acesteia se consemnează în scris sau se înregistrează audio de către secretarul comisiei de disciplină, sub sancțiunea nulității.

(4) În cursul cercetării disciplinare prealabile, persoana cercetată are dreptul să formuleze și să susțină toate apărările în favoarea sa, aducând toate probele pe care le consideră necesare. Persoana cercetată are dreptul să cunoască toate actele cercetării.

(5) Rezultatul cercetării prealabile este consemnat într-un raport.

Art. 18. — (1) După întocmirea raportului, comisia de disciplină poate:

- a) să propună clasarea, în cazul în care se concluzionează că exercitarea acțiunii disciplinare nu se justifică;
- b) să treacă la judecarea acțiunii disciplinare.

(2) Dacă se constată de către comisia de disciplină că fapta cercetată nu constituie abatere disciplinară sau că persoana

cercetată este nevinovată, se propune respingerea acțiunii disciplinare.

(3) Cercetarea disciplinară prealabilă se finalizează prin propunerea de aplicare sau neaplicare a unei sancțiuni disciplinare, avându-se în vedere criteriile prevăzute la art. 74 din Lege.

(4) Dacă se constată că acțiunea disciplinară este întemeiată, comisia de disciplină va propune șefului serviciului, directorului Direcției de probațiune sau ministrului Justiției, după caz, printr-o decizie motivată, redactată în termen de 10 zile de la întocmirea raportului, aplicarea unei sancțiuni disciplinare în raport cu gravitatea abaterii disciplinare săvârșite și a urmărilor acesteia, cu cauzele care au determinat săvârșirea acesteia, cu împrejurările în care abaterea a fost săvârșită, cu gradul de vinovăție, cu circumstanțele personale ale celui ce a săvârșit-o, cu comportamentul său general în timpul serviciului și cu existența unor antecedente disciplinare.

(5) În cazul în care comisia de disciplină are indicii că fapta săvârșită de persoana cercetată poate fi considerată infracțiune, aceasta propune ministrului Justiției sesizarea organelor de urmărire penală.

(6) Deciziile comisiei de disciplină se adoptă cu votul majorității simple.

Art. 19. — (1) La propunerea comisiei de disciplină, ministrul Justiției, prin ordin, dă o sancțiune disciplinară.

(2) Ministrul Justiției nu poate aplica o sancțiune disciplinară mai gravă decât cea propusă de comisia de disciplină, dar poate să aplice, motivat, o sancțiune mai ușoară.

(3) Sub sancțiunea nulității absolute, ordinul prevăzut la alin. (1) cuprinde în mod obligatoriu:

- a) descrierea faptei care constituie abatere disciplinară;
- b) precizarea prevederilor din actele normative în vigoare, care au fost încălcate de persoana sancționată;
- c) temeiul legal în baza căruia se aplică sancțiunea disciplinară;
- d) sancțiunea ce se va aplica;
- e) termenul în care ordinul poate fi contestat;
- f) instanța competentă la care ordinul prin care s-a dispus sancțiunea disciplinară poate fi contestat.

(4) Sancțiunea disciplinară se aplică în termen de 90 de zile de la data înregistrării actului de constatare a abaterii disciplinare, dar nu mai târziu de 6 luni de la data săvârșirii abaterilor disciplinare.

(5) Împotriva sancțiunii disciplinare aplicate potrivit prevederilor art. 74 alin. (1) lit. a) din Lege persoana în cauză poate face contestație la directorul Direcției de probațiune sau, după caz, la ministrul Justiției, în termen de 15 zile de la comunicarea sancțiunii disciplinare aplicate.

(6) Pe baza propunerii comisiei de disciplină, directorul Direcției de probațiune sau ministrul Justiției adoptă o decizie definitivă.

(7) Răspunderea disciplinară nu exclude răspunderea civilă, penală sau administrativă a persoanei pentru fapta săvârșită.

Art. 20. — (1) Decizia sau ordinul de sancționare, după caz, se comunică prin scrisoare recomandată, prin înștiințare scrisă de luare la cunoștință prin semnătură, prin fax sau prin orice mijloc de comunicare ce permite confirmarea primirii, persoanei cercetate, în termen de 5 zile de la data emiterii.

(2) Decizia sau ordinul de aplicare a sancțiunii disciplinare poate fi atacat, în termen de 30 de zile de la comunicare, la instanța de contencios administrativ competentă.

Art. 21. — (1) Ordinul sau decizia de sancționare se atașează la dosarul profesional al angajatului.

(2) Persoana nemulțumită de sancțiunea aplicată se poate adresa instanței de judecată competente, potrivit legii.

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

SECȚIA A TREIA

HOTĂRÂREA**din 12 octombrie 2006****în Cauza Ruxanda Ionescu împotriva României**

(Cererea nr. 2.608/02)

Strasbourg

În Cauza Ruxanda Ionescu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), reunită în cadrul unei camere formate din domnii J. Hedigan, președinte, C. Bîrsan, V. Zagrebelski, doamna A. Gyulumyan, domnii E. Myjer, David Thor Bjorvinsson, doamna I. Ziemele, judecători, și domnul V. Berger, grefier de secție, după ce a deliberat în Camera de consiliu la 21 septembrie 2006, pronunță următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află Cererea nr. 2.608/02 îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, doamna Ruxanda Ionescu (*reclamanta*) a sesizat Curtea în data de 23 noiembrie 2001, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamanta este reprezentată de E. Cintează, avocat în București. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul guvernamental, doamna Beatrice Ramașcanu.

3. La data de 24 mai 2005, președintele Secției a III-a a dispus comunicarea cererii către Guvern. În baza dispozițiilor art. 29 alin. (3), acesta a hotărât ca admisibilitatea și fondul cauzei să fie examinate în același timp.

4. Atât reclamanta, cât și Guvernul au depus observații scrise asupra fondului cauzei (art. 59 paragraful 1 din Regulament).

ÎN FAPT

I. Circumstanțele Cauzei

5. Reclamanta este născută în 1937 și locuiește în București.

6. În anul 1950, în baza Decretului de naționalizare nr. 92/1950, statul a preluat posesia unui bun imobil situat în București, str. Edgar Quinet nr. 9, constând într-o clădire cu mai multe apartamente, care a aparținut tatălui reclamantei.

7. În data de 11 octombrie 1996, societatea H., administrator al bunurilor aparținând statului, a vândut soților P.C. apartamentul nr. 3 din imobilul litigios, în care aceștia locuiau în calitate de chiriași.

1. Acțiunea în revendicare

8. În data de 20 februarie 1998, reclamanta a sesizat Judecătoria Sectorului 1 București cu o acțiune în revendicare a imobilului în cauză, îndreptată împotriva Consiliului Local al Municipiului București.

9. Printr-o hotărâre definitivă din data de 3 aprilie 1998, instanța a admis cererea reclamantei, cu motivarea că statul preluase posesia imobilului fără a avea un titlu valabil, și a dispus restituirea imobilului de către pârât. Această hotărâre a fost investită cu formulă executorie în data de 2 iunie 1998.

10. Printr-o dispoziție din data de 15 septembrie 1998, primarul municipiului București a dispus restituirea bunului către reclamantă. Printr-un proces-verbal încheiat la data de 24 martie 1999, reclamanta a fost pusă în posesia imobilului, cu excepția apartamentului nr. 3, vândut anterior soților P.C.

11. Printr-o hotărâre definitivă din data de 3 decembrie 1998, Tribunalul Municipiului București a constatat că P.E. era creditorul soților P.C. pentru suma de 31.269 dolari americani (USD). P.E. a sesizat Judecătoria Sectorului 1 București cu scopul de a iniția executarea silită imobiliară împotriva soților P.C. și a solicitat vânzarea la licitație a apartamentului lor.

12. Printr-o hotărâre definitivă din data de 15 septembrie 1999, în urma vânzării la licitație, instanța a atribuit apartamentul litigios lui P.E.

13. În data de 4 noiembrie 1999, P.E. și-a înscris dreptul său de proprietate în registrul de transcriptiuni imobiliare.

2. Acțiunea tinzând la obținerea restituirii apartamentului nr. 3

14. În data de 15 octombrie 1999, printr-o acțiune introdusă împotriva Primăriei Municipiului București, societății H. și soților P.C., reclamanta a solicitat Judecătoria Sectorului 1 București să constate nulitatea contractului de vânzare încheiat la data de 11 octombrie 1996.

15. La termenul din data de 6 ianuarie 2000, P.E. a formulat o cerere de intervenție, cu scopul de a se constata dreptul său de proprietate asupra apartamentului în cauză, susținând că, în urma Hotărârii definitive din data de 15 septembrie 1999, el era proprietarul acestui apartament și că era un subdobânditor de bună-credință.

16. La termenul din data de 10 februarie 2000, reclamanta și-a precizat acțiunea, în sensul că își îndreaptă cererea împotriva lui P.E. Ulterior, la termenul din data de 30 martie 2000, P.E. a formulat o cerere reconvențională, reiterând pe fond argumentele invocate în sprijinul cererii de intervenție.

17. Prin Hotărârea din data de 11 mai 2000, Judecătoria Sectorului 1 București a respins acțiunea reclamantei, a admis cererea reconvențională formulată de P.E., motivând că acesta își transcrisese dreptul său de proprietate în registrul de transcriptiuni, și a constatat validitatea contractului de vânzare încheiat la data de 11 octombrie 1996, reținând buna-credință a soților P.C. la încheierea sa.

18. Prin Hotărârea din data de 17 noiembrie 2000, Tribunalul Municipiului București a admis apelul reclamantei și a respins cererea reconvențională formulată de P.E. Instanța a reținut că

titlul de proprietate al reclamantei era incontestabil, că acesta datează dinaintea anului 1950 și că legalitatea sa fusese constatată prin Hotărârea definitivă a Judecătorei Sectorului 1 București din data de 3 aprilie 1998, care a dobândit autoritate de lucru judecat. A reținut, pe de altă parte, că titlul de proprietate al lui P.E. decurge dintr-un contract de vânzare-cumpărare încheiat între un neproprietar, în speță statul, și soții P.C. În aceste circumstanțe, după ce a comparat titlurile de proprietate ale reclamantei și P.E., instanța a reținut că titlul reclamantei era preferabil.

19. În recursul introdus de P.E., prin Decizia definitivă din data de 6 iulie 2001, Curtea de Apel București a modificat decizia dată în apel și a menținut sentința dată de prima instanță. Curtea de Apel București a reținut că apartamentul fusese vândut chiriașilor, în data de 11 octombrie 1996, în baza și cu respectarea dispozițiilor Legii nr. 112/1995, că reclamanta obținuse o decizie favorabilă de restituire a imobilului în data de 3 aprilie 1998 și că, în afară de aceste aspecte, imobilul litigios intrase în circuitul executării silite imobiliare, fapt neimputabil lui P.E. Pe de altă parte, instanța a reținut că reclamanta ar fi putut beneficia de o indemnizare, în baza dispozițiilor Legii nr. 10/2001.

3. Demersuri pentru a obține restituirea apartamentului litigios conform dispozițiilor Legii nr. 10/2001

20. În data de 19 iulie 2001, reclamanta a adresat o notificare Primăriei Municipiului București, în scopul de a obține restituirea apartamentului nr. 3 din imobilul situat în municipiul București, str. Edgar Quinet nr. 9, în baza dispozițiilor Legii nr. 10/2001.

21. Din dosar reiese că, până la această dată, reclamanta nu a primit niciun răspuns la cererea sa.

I. Asupra pretensei încălcări a art. 1 din Protocolul nr. 1

25. Reclamanta se plânge de o atingere adusă dreptului său la respectarea bunurilor, incompatibilă cu prevederile art. 1 din Protocolul nr. 1, redactat astfel:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor.”

A. Cu privire la admisibilitate

26. Curtea constată că plângerea nu este vădit neîntemeiată, în sensul art. 35 alin. 3 din Convenție. În plus, observă că nu există niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, o declară admisibilă.

B. Pe fond

27. Amintind cauzele *Brezny și Brezny împotriva Slovaciei* [(decizie), nr. 23.131/93, 4 martie 1996], *Kopecky împotriva Slovaciei* [(MC), nr. 44.912/98, § 35, 28 septembrie 2004] și *Costandache împotriva României* [(decizie), nr. 46.312/99, 11 iunie 2002], Guvernul consideră că CEDO nu are competența *ratione temporis* pentru a examina circumstanțele naționalizării imobilului litigios, care a avut loc înainte de ratificarea Convenției de către România. De asemenea, Guvernul consideră că reclamanta nu dispune de un bun în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 amintit, de vreme ce dreptul său de proprietate nu a fost recunoscut printr-o hotărâre judecătorească definitivă înainte de vânzarea bunului către terți.

28. Chiar dacă prin Hotărârea definitivă din data de 3 aprilie 1998 statul a fost obligat să restituie imobilul către reclamantă, aceasta nu avea posesia apartamentului în discuție și nu plătiese

II. Dreptul și practica interne pertinente

22. Dispozițiile legale și jurisprudența interne pertinente sunt descrise în hotărârile *Brumărescu împotriva României* [(MC), nr. 28.342/95, CEDO 1999-VII, p. 250–256, §§ 31–44), *Străin și alții împotriva României* (nr. 57.001/00, §§ 19–26, 21 iulie 2005), *Păduraru împotriva României* (nr. 63.252/00, §§ 38–53, 1 decembrie 2005) și *Porțeanu împotriva României* (nr. 4.596/03, §§ 23–25, 16 februarie 2006).

23. Legea nr. 247/2005, care a modificat Legea nr. 10/2001, prevede că indemnizarea la care au dreptul persoanele care nu obțin restituirea imobilelor naționalizate și al cărei quantum va fi fixat în urma unei proceduri administrative de către o comisie centrală este constituită dintr-o participație la un organism de plasament de valori mobiliare, organizat sub forma societății pe acțiuni *Proprietatea*. În principiu, beneficiarii unei astfel de indemnizări primesc titluri de valoare care vor fi transformate în acțiuni în momentul în care *Proprietatea* va fi cotate la bursă. Pe de altă parte, art. 3 din legea sus-menționată precizează că titlurile de valoare nu pot fi vândute înainte de convertirea lor în acțiuni.

24. În data de 29 decembrie 2005, *Proprietatea* a fost înscrisă la Registrul Comerțului București. Pentru ca titlurile de valoare să poată fi convertite în acțiuni emise de *Proprietatea* și pentru ca aceste acțiuni să poată face obiectul tranzacțiilor pe piața financiară, trebuie ca, mai întâi să fie urmată procedura de agrement de către Comisia Națională a Valorilor Mobiliare (CNVM). După calendarul previzional al Fondului „Proprietatea”, care a fost modificat de mai multe ori, cotarea efectivă la bursă este prevăzută pentru sfârșitul anului 2006.

ÎN DREPT

impozit pentru acesta, neputând așadar să pretindă că are un interes patrimonial substanțial, garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1. În plus, statul însuși nu mai era proprietar apartamentului în momentul introducerii acțiunii în revendicare de către reclamantă, deoarece îl vânduse în data de 11 octombrie 1996 către soții P.C. Mai mult, Hotărârea definitivă din data de 3 aprilie 1998, prin care s-a constatat dreptul de proprietate al reclamantei, nu era opozabilă cumpărătorilor P.C.

29. Chiar presupunând că Decizia Curții de Apel București din data de 6 iulie 2001 constituie o ingerință în dreptul de proprietate al reclamantei, Guvernul consideră că această ingerință era prevăzută de lege, mai precis de dreptul comun, și urmărea un scop legitim, respectiv protecția drepturilor altuia. Mai mult, Guvernul susține că imobilul a intrat în „circuitul civil”, iar reclamanta nu a acționat cu diligență pentru a cere constatarea nulității contractului de vânzare din 11 octombrie 1996, pentru că a introdus această acțiune la mai mult de un an după ce fusese informată cu privire la vânzarea apartamentului către chiriași. Guvernul apreciază că reclamanta nu mai putea obține restituirea apartamentului, ci o indemnizare, în baza Legii nr. 10/2001, ceea ce corespunde cerințelor art. 1 din Protocolul nr. 1.

30. În sfârșit, Guvernul solicită Curții să țină cont de reforma instituită prin Legea nr. 247/2005, prin care se urmărește accelerarea procedurii de restituire și, acolo unde această restituire nu este posibilă, acordarea unei indemnizări sub forma unei participații la un organism de plasament colectiv de valori mobiliare (OPCVM).

31. Reclamanta contestă această teză. Potrivit reclamantei, instanțele interne au recunoscut dreptul său de proprietate și consideră că vânzarea apartamentului în baza dispozițiilor Legii nr. 112/1995 nu a fost legală, întrucât naționalizarea a fost „fără titlu”. Cât privește posibilitatea obținerii unei indemnizări, reclamanta consideră că Legea nr. 10/2001 nu acoperă și

situația proprietarilor ale căror imobile, restituite în baza unei hotărâri judecătorești definitive, au fost vândute de către stat unor terți. Reclamanta subliniază că imposibilitatea de a se bucura de bunul său reprezintă o atingere adusă dreptului său la respectul bunurilor.

32. Curtea amintește că în Cauza *Străin* citată mai sus, ea a considerat că vânzarea de către stat a bunului unei persoane către terți de bună-credință, chiar dacă a fost anterioară confirmării definitive în justiție a dreptului de proprietate al acelei persoane, combinată cu absența totală a indemnizării, constituie o privare de proprietate, contrară prevederilor art. 1 din Protocolul nr. 1 (*Străin*, citată mai sus, § 39 și 59).

33. Mai mult, în Cauza *Păduraru*, citată mai sus (§ 112), Curtea a constatat că statul nu și-a îndeplinit obligația pozitivă de a reacționa în timp util și coerent la problema de interes general pe care o constituie restituirea sau vânzarea imobilelor intrate în posesia sa în baza decretelor de naționalizare. Curtea a considerat, de asemenea, că incertitudinea generală creată astfel s-a repercutat asupra reclamantului, care s-a văzut în imposibilitatea de a recupera întregul bun, chiar dacă beneficia de o hotărâre definitivă care obliga statul să i-l restituie.

34. În speță, Curtea nu vede niciun motiv pentru a se depărta de jurisprudența amintită, situația de fapt fiind sensibil aceeași. Ca și în cauzele *Păduraru* și *Porțeanu* (§ 33), în cauza de față terții au devenit proprietari ai apartamentului litigios înainte ca dreptul de proprietate al reclamantei să fie confirmat definitiv cu efect retroactiv. Și, întocmai ca în aceste cauze, ca și în Cauza *Străin*, reclamanta a fost recunoscută ca proprietar legitim, instanțele apreciind ca incontestabil titlul său de proprietate, având în vedere caracterul abuziv al naționalizării (a se vedea paragrafele 9 și 10 de mai sus).

35. Curtea amintește, de asemenea, că în Cauza *Brumărescu*, mai sus citată, dreptul de proprietate al reclamantului, confirmat printr-o hotărâre judecătorească definitivă datând din anul 1993, a fost repus în discuție de către terțul intervenient, care pretindea că are un drept de proprietate asupra unei părți din același bun, în baza unui act de cumpărare datând din anul 1973. Cu privire la acest aspect, Curtea a stabilit că procedura inițiată în fața ei de către domnul Brumărescu împotriva statului român nu putea produce efecte decât asupra drepturilor și obligațiilor acestor părți (*Brumărescu*, mai sus citată, § 69). Curtea a confirmat această abordare în hotărârea sa asupra satisfacției echitabile, stabilind în sarcina statului român obligația de a restabili dreptul de proprietate al domnului Brumărescu, „fără a impieta asupra oricărei pretenții” pe care terții intervenienți ar putea să o aibă asupra unei părți din proprietatea reclamantului [*Brumărescu împotriva României (satisfacție echitabilă)*] [MC], nr. 28.342/95, § 22 *in fine*, CEDO 2001-I).

36. Curtea reține că vânzarea de către stat a bunului reclamantei, în baza Legii nr. 112/1995, care nu permitea decât vânzarea bunurilor naționalizate în mod legal, o împiedică pe aceasta să se bucure de dreptul său. Curtea observă că, în cadrul acțiunii în revendicare introduse împotriva lui P.E., Curtea de Apel București a statuat în Hotărârea sa din data de 6 iulie 2001 că actul de vânzare din data de 11 octombrie 1996 respectase dispozițiile Legii nr. 112/1995. Pe de altă parte, în prezenta cauză, apartamentul litigios a intrat în „circuitul civil”, mai precis în patrimoniul lui P.E., în urma unei vânzări la licitație.

37. Mai mult, Curtea reține că, deși Curtea de Apel București constatare că reclamanta avea dreptul să obțină o indemnizare, nicio astfel de indemnizare nu i-a fost acordată pentru această privare. În fapt, reclamanta a introdus, la data de 19 iulie 2001, o cerere de restituire a bunului, în baza Legii nr. 10/2001, completată între timp prin Legea nr. 247/2005, dar nici până în prezent nu a primit vreun răspuns, nici cu privire la restituirea

solicitată, nici referitor la indemnizarea la care Guvernul susține că ar avea dreptul.

38. Curtea reține că, deși în data de 22 iulie 2005 a fost adoptată Legea nr. 247/2005, care modifică Legea nr. 10/2001, operațiunile prealabile acordării unei indemnizări efective nu s-au finalizat până în prezent și că, după calendarul previzional pentru Fondul „Proprietatea”, coteria sa efectivă la bursă este prevăzută pentru sfârșitul anului 2006 (paragrafele 23 și 24 de mai sus).

39. Presupunând că cererea de restituire formulată de reclamantă în baza Legii nr. 10/2001 ar fi admisibilă și ar face obiectul unei indemnizări, Curtea observă că Fondul „Proprietatea” nu funcționează în prezent de o manieră susceptibilă să conducă la o indemnizare efectivă a reclamantei și că cererea sa întemeiată pe legea mai sus menționată nu a făcut obiectul niciunei examinări de mai bine de 5 ani. Mai mult, nici Legea nr. 10/2001, nici Legea nr. 247/2005, care o modifică, nu ia în considerare prejudiciul suferit prin lipsirea îndelungată de indemnizare a persoanelor care, ca și reclamanta, s-au văzut private de bunurile lor, care le-au fost restituite în baza unei hotărâri definitive (*Porțeanu*, citată mai sus, § 34).

40. Prin urmare, Curtea consideră că nerespectarea dreptului de proprietate al reclamantei asupra apartamentului nr. 3, combinată cu absența totală a indemnizării, i-a impus o sarcină disproporționată și excesivă, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor sale, garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1.

41. A avut loc așadar o încălcare a acestei dispoziții.

II. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

42. În formularea art. 41 din Convenție:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a convenției sau a protocoalelor și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

43. Reclamanta pretinde, cu titlu de prejudiciu material, fie restituirea apartamentului nr. 3, fie acordarea sumei de 100.000 euro (EUR) reprezentând valoarea de piață a acestuia. Reclamanta solicită suma de 10.000 EUR cu titlu de despăgubiri morale pentru disconfortul cauzat de frustrarea determinată de imposibilitatea de a se bucura de bunul său.

44. Guvernul reiterează observațiile sale cu privire la posibilitatea reclamantei de a obține o indemnizare. După ce a făcut o scurtă descriere a modului în care funcționează Fondul „Proprietatea”, Guvernul consideră că trebuie luată în considerare, întocmai ca în Cauza *Broniowski împotriva Poloniei* ([MC], nr. 31.443/96, § 149, CEDO, 2004-V), larga marjă de apreciere a statului în a alege măsurile ce vizează respectarea drepturilor patrimoniale și în a dispune de timpul necesar pentru punerea lor în practică. Guvernul consideră că adoptarea Legii nr. 247/2005 constituie o reformă radicală în domeniul reglementării dreptului de proprietate și că acest mecanism va fi funcțional într-un termen rezonabil. Astfel, conform susținerilor Guvernului, întârzierea în acordarea unei indemnizări reprezintă o circumstanță excepțională.

45. În sfârșit, pentru cazul în care Curtea ar considera că cererea întemeiată pe art. 41 din Convenție ar fi în stare de judecată, Guvernul apreciază că valoarea de piață a bunului este de 85.258 EUR. În acest sens, depune un raport de expertiză. Cu privire la eventualul prejudiciu moral suferit de reclamantă, Guvernul consideră că nicio legătură de causalitate nu poate fi reținută între pretinsa violare a prevederilor Convenției și daunele morale solicitate și că, în orice caz, pretinsul prejudiciu ar fi compensat în mod suficient printr-o eventuală constatare a încălcării.

46. Curtea amintește că o hotărâre constatând o încălcare a prevederilor Convenției antrenează pentru statul pârât obligația

juridică de a pune capăt acestei violări și de a elimina consecințele, astfel încât să se restabilească, pe cât posibil, situația anterioară acesteia [*Metaxas*, citată mai sus, § 35, și *latridis împotriva Greciei* (satisfacție echitabilă)] [MC], nr. 31.107/96, § 32, CEDO, 2000-XI).

47. În cauza de față, Curtea apreciază că restituirea apartamentului nr. 3 situat în București, str. Edgar Quinet nr. 9, așa cum a fost ea dispusă prin hotărârea definitivă a Judecătorei Sectorului 1 București, ar plasa reclamanta, pe cât posibil, într-o situație echivalentă celei în care s-ar fi găsit dacă prevederile art. 1 din Protocolul nr. 1 nu ar fi fost încălcate. În orice caz, în absența unei astfel de restituiri de către stat, în termen de 3 luni începând cu data de la care prezenta hotărâre va fi devenit definitivă, Curtea decide că statul va trebui să plătească reclamantei, cu titlu de daune materiale, o sumă reprezentând valoarea actuală a apartamentului.

48. Cu privire la acest aspect, Curtea remarcă cu interes că Legea nr. 247/2005, care modifică Legea nr. 10/2001 califică drept abuzive naționalizările operate de către regimul comunist și prevede obligația restituirii unui bun scos din patrimoniul unei persoane ca urmare a unei astfel de privări. În cazul imposibilității restituirii, cauzată, de exemplu, de vânzarea bunului către un terț de bună-credință, legea acordă o indemnizare în cuantum egal cu valoarea de piață a bunului în momentul acordării acestei indemnizări (titlul I secțiunea I art. 1, 16 și 43 din lege).

49. În cauza de față, cu privire la determinarea cuantumului indemnizării ce ar putea fi acordată reclamantei, Curtea observă că aceasta nu a depus o expertiză care să permită determinarea valorii apartamentului, dar că a estimat valoarea bunului în cauză la suma de 100.000 EUR. Cât privește Guvernul, acesta a prezentat un raport întocmit de un expert, conform căruia valoarea apartamentului ar fi de 85.258 EUR.

50. Ținând cont de informațiile de care dispune cu privire la prețurile de pe piața imobiliară locală, Curtea apreciază că valoarea de piață actuală a bunului este de 87.000 EUR.

51. Mai mult, Curtea consideră că evenimentele în discuție au reprezentat atingeri grave ale dreptului reclamantei la respectul bunurilor sale, pentru care suma de 3.000 EUR reprezintă o reparație echitabilă a prejudiciului moral suferit.

B. Cheltuieli de judecată

52. Reclamanta nu a solicitat rambursarea cheltuielilor de judecată.

53. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de judecată decât în măsura în care a solicitat acest lucru. Așa fiind, în cauza de față, Curtea nu acordă reclamantei nicio sumă de bani cu acest titlu.

C. Majorări de întârziere

54. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE,

1. declară cererea admisibilă;
2. hotărăște că a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1;
3. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să restituie reclamantei apartamentul nr. 3, situat la primul etaj al imobilului în chestiune, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 alin. 2 din Convenție; că, în lipsa restituirii, statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 alin. 2 din Convenție, suma de 87.000 EUR (optzeci și șapte mii de euro) cu titlu de daune materiale; că, în orice caz, statul pârât trebuie să plătească reclamantei suma de 3.000 EUR (trei mii de euro) pentru prejudiciul moral, la care se adaugă sumele datorate cu titlu de impozit, convertite în lei la rata de schimb aplicabilă în ziua plății;

b) că, începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, aceste sume vor fi majorate cu o dobândă simplă a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale;

4. respinge cererea de satisfacție echitabilă pentru surplus.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 12 octombrie 2006, în conformitate art. 77 alin. 2 și 3 din Regulament.

Președinte,
John Hedigan

Vincent Berger,
grefier

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

